

מודל האכפתיות הכפולה - שני צירים: האחד הוא אכפתיות כלפי האחר והשני הוא אכפתיות כלפי עצמי. מכאן האכפתיות הכפולה. יכולה להיקרא גם אמפתיה. אכפתיות כלפי העצמי יכולה להיקרא גם אסרטיביות. במודל זה יש ארבע אסטרטגיות אפשריות שונות:

- אסטרטגיה של ויתור - אסטרטגיה שנותנת 100% אמפתיה ואפס אסרטיביות.

- אסטרטגיה של אדישות - מצב בו יש אפס אסרטיביות ואפס אמפתיה.

- אסטרטגיה של עימות - מצב של 100% אסרטיביות ואפס אמפתיה. אסטרטגיה זו מובילה לתהליך של יישוב סכסוך לא מוצלח. כי המחשבה של הצדדים היא שברגע שאני שוב אהיה חזק או הצד השני יהיה חלש אני אנסה לנצח אותו שוב.

- אסטרטגיה של פתרון בעיות - מצב של 100% אסרטיביות ו-100% אכפתיות. למען אסטרטגיה זו אנחנו צריכים גמישות, תקשורת עם הצד השני שמבוסס על אמון. זו אסטרטגיה שמצליחה לבודד את הבעיה (כמו שעושה שרותי תרגום), ולהביא את שני הצדדים ביחד כשמהצד השני נמצאת הבעיה שהא אוטונומית. הצד השני לא נתפס על ידנו כבעיה. ביחד שני הצדדים צריכים למגר את הבעיה רק ביחד יצליחו. בשביל לצרף אותם צריך אמון המאפשר מעבר מעמדות לאינטרסים ואז יש פתיחות לב, הבנה ואפשר להביע לסינרגיה של האינטרסים.

- אסטרטגיה של פשרה - אנחנו לא בוחרים בה, אנחנו מגיעים אליה כאשר ארבעת האסטרטגיות האחרות עולות בתוהו, מגיעים אליה כאשר המאון לא צולח והתאום בין הצדדים עולה בתוהו. זאת כי

פשרה היא אילוזה של סיום קונפליקט

. הפשרה לכודה במסגרת של משחק סכום אפס. זה אוריינטציה של קונפליקט לא של יישובו כי פשרה יוצאת מנקודת הנחה שהמשאבים הם סופיים אז צריך לחלק אותם, ואם האינטרסים חלוקים על דברים מאוד אקוטיים כמו צדק, נחלת אבות, כבוד, סטטוס, זהות היסטורית, נקיון, נוצר מצב של אין מנצחים כי על דברים כאלה אי אפשר להתפשר ולכן ככל שהגורמים של המחלוקת יותר אקוטיים כי פשרה תאכזב את

הצדדים, היא תהווה הפסקה בקונפליקט אך הסכסוך יעלה שוב במוקדם או במאוחר אחרי שהצדדים יצברו כוחות. ככל שהנושאים יותר אקוטיים, הסכסוך יעלה יותר מוקדם ממאוחר.

פשרה היא מתכון כמעט וודאי להצתת הסכסוך מחדש. ולכן הסכסוך הכי מקובל היום הוא סכסוך מתמשך. כמובן שמדובר במקרים שבהם הנושאים לסכסוך הם מאוד אקוטיים ומסובכים.

מודל התוצאות/ יחסים (בלייר סנדרסון)- שני צירים- ציר ראשון הוא תוצאות- הכי חשוב לי מה יהיה בסוף, ציר שני הוא יחסים- האם חשוב לי היחסים עם האחר. ארבעת האסטרטגיות במודל זה הם:

- אסטרטגיה של ויתור- 100% חשיבות ליחסים עם הצד השני בעתיד ואפס חשיבות לתוצאה הסופית .

דוגמא- 1939- מלחמה בצפון בין ארה"ב לפינלנד אשר הסלימה. לאחר מספר שבועות הממשלה הפינית החליטה על ויתור כי יש לה הרבה מאוד מקורות מים ומה שחשוב לה זה מערכת היחסים עם בריה"מ שהיא שכנה שלהם והיא ענקית ולכן לא כדאי להיכנס איתה לעימות.

- אסטרטגיה של אדישות - מצב בו יש אפס חשיבות ליחסים ואפס חשיבות לתוצאה הסופית .

- אסטרטגיה של עימות- מצב של 100% חשיבות לתוצאה הסופית ואפס חשיבות ליחסים עם הצד השני בעתיד.

- אסטרטגיה של פתרון בעיות- מצב של 100% חשיבות לתוצאה הסופית ו-100% חשיבות לתוצאות הסופיות של הקונפליקט.

- אסטרטגיה של פשרה- מגיעים אליה אם אף אחד מהאסטרטגיות האחרות לא צולחת.

יישוב סכסוכים הוא תהליך הדרגתי, ובשלב התכנון המוקדם שהוא קריטי וחיוני ביותר להצלחת היישוב בו כל צד מחליט באיזה צעדים לנקוט. ברגע שנכנסים פנימה מתחיל תהליך של מידה כנגד מידה בו הצדדים לומדים מהי האסטרטגיה של האחר.

המודלים הם אבי טיפוס ובשטח יש קומבינציות של האסטרטגיות, כי מ"מ הוא אקט דינאמי ואינטראקטיבי והכל אבוד אם אנחנו נתעקש להישאר באותה אסטרטגיה לא משנה מה. אם יש פער בין האסטרטגיות אם רוצים שהיישום יצליח הפער ייסגר כי הצדדים יתאמו אחד את השני, אבל זה רק במידה ויש אמון ותקשורת טובה ורצון להגיע ליישוב הסכסוך. אין שום טעם במהלך כזה אם הצדדים עדיין בראש שלהם מעוניינים בהמשך הקונפליקט. יכול להיות מצב בו צד אחד בטוח שהוא פתר את הסכסוך והצד השני מרגיש שהוא התפשר. במקרה כזה צריך לבחון מה עושים עם זה ולהחליט אם אנחנו רוצים לחזור בחזרה לשולחן המו"מ כך עושים גם במיתוג. זה קורה כי האשליה של הפשרה שמביאה מזרז רק לתקופה מסוימת כי חייבים לדעת מה האינטרסים, מה עומד מאחורי העמדה כדי להגיע לשורש הבעיה ומשם לפתור אותה.

יישוב סכסוך ושלום הם לא אותו דבר, **שלום הוא לא העדר סכסוך**, זו אינטראקציה שמביאה לידי ביטוי ברופן מקסימאלי אמון ואכפתיות, והיא הערובה האולטימטיבית לכך שלא ישנה הסכסוך. ויש מרחק גדול בין שלום לבין יישוב סכסוך,

לא תופעת לוואי של יישוב סכסוך

, שלום זו עבודה קשה, ולא כמו יישוב סכסוך שהרבה פעמים מגיע רק בגלל לאות ועייפות של הצדדים מהסכסוך.